

GOD SPRAK HEBREEUWS

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים... שָׁפָה אֶחָת וּדְבָרִים אֶחָדִים

In den beginne schiep God ... één taal en enerlei woorden

Lesjon HaKodesj

‘DE HEBREEUWSE TAAL
DE MOOISTE VAN ALLEMAAL’

door

Willem Westerbeke

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2011

INHOUD

Voorwoord

I. HET HEBREEUWS VÓÓR DE SPRAAKVERWARRING

1. Het spreken van Adam en Eva in het Paradijs
2. Welke taal sprak Adam?
3. Moderne theologen en taalindeling
4. De taal waarin God sprak en Mozes schreef
5. Betekenis van de naam Adam
6. De Hebreeuwse namen man en vrouw
7. De betekenis van Man en Manninne
8. Naamgeving van dieren en vogels
9. De allerheiligste Naam JHWH
10. De persoonsnamen *voor* en *na* de Zondvloed
11. De spraakverwarring.
12. De plaats waar de toren van Babel gebouwd werd
13. De tijd wanneer de spraakverwarring plaatsvond
14. Het aantal mensen die op aarde woonden tijdens de spraakverwarring
15. Welke godsdienst zij beleden
16. Voorzichtige conclusie *dat Hebreeuws de eerste taal is*

II. HET HEBREEUWS NÁ DE SPRAAKVERWARRING

17. De Hebreeuwse taal na de spraakverwarring
18. Babel, ná de torenbouw
19. Heber, de stamvader vanaf de Spraakverwarring
20. De Godsopenbaring van Noach en de Heilige Linie
21. De taal van Heber
22. Hebers afstammelingen woonden o.a. in Ur, Mesopotámië.
23. Het vaderland van Abraham
24. De Hebreeën
25. Godsdienstig verval ná de spraakverwarring
26. De taal van Abraham
27. Nam Abraham de taal en het alfabet van de Feniciërs over?
28. Overgang van Hebreeuws naar Aramees
29. Conclusie: **GOD SPRAK HEBREEUWS**
30. Stellingen over de Hebreeën

Geraadpleegde literatuur

VOORWOORD

Aan alle Israëliërs en alle leerlingen van Mozes,

Mozes, de grote man Gods, Hebreëer en Israëliër in hart en nieren, staat op het punt van zijn volk te scheiden. Hij heeft zijn volk 40 jaar geleid en geleerd. Nu maakt hij zijn testament, in de Naam van zijn God. Ieder mag het horen: *Hoor Israël, de HEERE onze God is een éniġ HEERE! Zo zult gij den HEERE uw God liefhebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel en met al uw vermogen.* Deut. 6:4, 5. De God van Israël spreekt. Zou Israël de stem van hun God niet moeten gehoorzamen? Ja, zijn alle mensen niet verplicht naar hun Schepper te luisteren?

Taal is een zeer belangrijk aspect. Zij vormt de communicatie tussen de mensen onderling en zelfs tussen God en de mens. Het is waar, de werking van Gods Geest op en in onze geest gebeurt in de eerste plaats onmiddellijk, zoals in de schepping en onderhouding van de mens. Geesten hebben geen taal nodig, want God heeft in de geestenwereld een gave ingeschapen waardoor de een met de ander kan communiceren. Maar een mens, met lichaam en ziel, heeft wél een taal nodig om met elkaar te kunnen communiceren.

Deze brochure bied ik de leerlingen van Mozes niet aan, om hen iets te leren. Het is een bewijs dat ik iets van hen geleerd heb. Men kan dus enigszins de voetstappen van Abraham drukken, zonder dat men van hem afkomstig is. Hoewel ik kan zeggen: "Waren er geen Joden, dan was ik er óók niet geweest." Want één van mijn voorvaderen is Jacob Maranus. Hij is afkomstig van een Marraan. Marranen waren Spaanse Joden, die om geloofsvervolgung te ontgaan, Christen werden.

Er staat in Zefánja 3:9: *"Gewisselijk, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden; opdat zij allen de Naam des Heeren aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparigen schouder"*. Nu is er nog een Babylonische spraakverwarring onder de volken. Als wij toestand bekijken in Israël, binnen het Jodendom, in het Christelijk deel van de wereld en bij al de volken op aarde, dan moeten we uitroepen: *Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken; doch over u zal de HEERE opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden,* Jesaja 60:2. Laten we vurig verlangen naar de volkomen vervulling van deze beloften.

Ik hoop dat de God van Israël deze profetieën spoedig zal vervullen en ik besluit met de bede van David uit Psalm 122:

*Bidt, met een algemene stem,
Om vrede voor Jeruzalem.
Het ga hun wèl, die u beminnen.*

Middelburg, 29 september 2011
Tishrei 1, Rosh Hashanah TASHAB, 5772

Willem Westerbeke.

I. HET HEBREEUWS VÓÓR DE SPRAAKVERWARRING

1. Het spreken van Adam en Eva in het Paradijs.

Als wij in onze gedachten een ogenblik naar het Paradijs gaan, wat zien we dan? Adam en Eva, een zeldzaam mooi echtpaar, versierd met Gods Beeld, bestaande in liefde, geestelijke leven en heiligheid. Hun God verlicht hun verstand om Hem te kennen, werkt in hun wil om Hem te beminnen en vormt zo hun ziel en lichaam naar Zijn Beeld. Ze leven in die luthof van Eden in een zalige en onuitsprekelijke aangename harmonie met hun Schepper. ELOHIEM woonde door Zijn Geest in Adam en Eva als in een tempel. JHWH zij geprezen tot in eeuwigheid!

Adam en Eva leven ook onderling in een zoete harmonie. En niet minder leven ze in vrede met de dieren- en vogelwereld. Alles ademt de aangenaamste vrede.

Dit pronkjuweel van de schepping steekt ver boven alle andere schepselen uit. Dat komt allereerst hierin uit dat de mens in een gemeenschapsverhouding leeft met Zijn zalige Verbondsgod. Vervolgens dat de mens met zijn tong en mond kan spreken tot de HEERE, hun zalige God. Dit kunnen de dieren niet. Het is een van de specifieke kenmerken van het redelijk schepsel. Zij spreken met hun zalige en beminnenswaardige God zo dikwijls als zij willen. Daarin bestaat hun zaligheid. De tong is één van de kleine leden van hun lichaam waardoor ze de gemeenschap met God onderhouden.

Taal en tong is een grote gave van de Schepper. Het onderhoudt de communicatie tussen God en de mens en tussen de mensen onderling. Het is waar, de werking van Gods Geest op en in onze geest gebeurt in de eerste plaats *onmiddellijk*. Geesten hebben geen taal nodig. God heeft in het geestenrijk een gave geschapen, waardoor de een met de ander kan communiceren. Maar een mens, bestaande in lichaam en ziel, heeft wèl een taal nodig, om te kunnen communiceren.

Adam en Eva spreken ook met elkaar. Over welke onderwerpen? Over de heerlijke, onnaspeurlijke wijsheid van God die in de schepping uitblonk. Over de schoonheid in de dieren- en plantenwereld. Adam spreekt ook tot of tegen de dieren. God stuurde hen tot Adam. Ze zagen hun koning met ontzag aan. Bij wijze van spreken, Adam legde z'n hand op een leeuw en noemde hem naar zijn aard.

Er bestaat ook dieren- en vogeltaal. Die taal is buitengewoon interessant. Dieren vertellen elkaar veel meer met blaffen, loeien, piepen, en alle andere soorten geluiden, dan wij weten. Wist u dat ze elkaar beter verstaan dan de mensen? Wist u dat vogels een heleboel dingen tegen elkaar fluiten, piepen, krassen en fladderen, zonder te moeten zeggen: *wat bedoel je met dat gefluit?*

Weet u wat ze niet kunnen? Hun Schepper eren? Ja, dat doen ze zolang ze leven. Maar ze kunnen niet met hun Schepper spreken, ze kunnen geen gemeenschap met Hem onderhouden. En de mens kan dat wel.

Maar helaas, als wij nú met aandacht letten op de tong van de mens, op onze eigen tong, wat moeten we er dan van zeggen? Het ontbreekt mij aan de rechte indrukken en woorden om de rampzalige zondeval van de mensheid te beschrijven. Onze tong moest God loven en prijzen, maar het is nu een onbedwingelijk kwaad geworden. En vol van ongerechtigheid. Ze wordt ontstoken van de hel. De schuld die onze tong maakt is onuitsprekelijk. Wat heeft de tong al veel kwaad op de wereld teweeggebracht! Daarom zal men in de hel wensen dat men stom geboren was. Ja, men zal z'n tong kauwen van de eeuwige pijn.

Geachte lezer, de mens verloor in de val niet zijn spraak, maar hij verloor *zijn God*. En dat is het allerergste wat er is. Gods zalige gunst en gemeenschap kwijt te raken, dat is de dood. De geestelijke dood waarop de tijdelijke dood volgt en als de Heere het niet voorkomt, de eeuwige dood. Gelukkig, dat de herscheppende kracht van Gods Geest verzoening en vernieuwing kan geven!

Onze spraak mist dus zijn oorspronkelijke heilige dimensie. Maar Adams taal bleef na de val in *woordklank* hetzelfde. Zijn nakomelingen spraken waarschijnlijk dezelfde taal tot aan de spraakverwarring. Ja zelfs ná de spraakverwarring. Ja tot nu toe zijn er miljoenen nakomelingen van Adam die dezelfde taal nog spreken.

2. Welke taal sprak Adam?

Om met de deur in huis te vallen: hoogstwaarschijnlijk **Hebreeuws**. Een groot aantal oude theologen erkennen dat. S. Patrick en M. Polus, verstandige Engelse Bijbelverklaarders, schrijven in hun verklaring over Genesis 11, dat Hebreeuws waarschijnlijk de oorspronkelijke taal was. "... Dat de Joodse rabbi's die gedachte toegedaan waren en de meeste christelijke verklaarders eveneens. Niet alsof deze eerste taal tot aan onze dagen geheel zuiver gebleven is, maar een voornaam gedeelte daarvan wordt in de heilige Schrift bewaard. Een stelling welke door geen geringe bewijzen, gesterkt kan worden, enz. " Met dit onderzoek wil ik proberen aan te tonen dat het de Hebreeuwse taal is, die Adam sprak. De taal van Adam sprak Noach ook. Er zijn geen bewijzen te vinden dat Noach geen Hebreeuws sprak.

3. Moderne theologen en taalindeling.

De hedendaagse geleerden delen de mening van deze oude theologen niet. Het is waar dat wij niet moeten geloven op gezag van de 'oude schrijvers', maar als de moderne geleerden meer van diezelfde Geest hadden, zouden ze de visie van de 'oudvaders' niet zo lichtvaardig terzijde leggen. Onderwijs, lering en besturing van de Heilige Geest heeft ieder mens nodig. Wij moeten daarom smeken. Zijn onderwijs strijdt nooit tegen wetenschappelijke bewijzen die op waarheid gegrond zijn. De Bijbel en de wetenschap zijn aan elkaar verbonden als God er het Middelpunt van is.

Veel geleerden geloven niet dat Adam en Eva Hebreeuws spraken omdat er geen *archeologisch bewijs* van is. Er zijn helaas archeologen en andere wetenschappers die van teksten een damspel maken. Ze schuiven er zodanig mee dat ze passen in een archeologisch doel. Nee, dat is niet goed. De Schrift behoort onze leidraad te zijn. En één Schriftuurlijk bewijs is afdoende als we de juiste interpretatie toepassen. Hier opent zich echter een groot probleem: wat is de juiste interpretatie? Niemand heeft de wijsheid in pacht. Niemand is zo veel wetend dat hij geen raad van andere mensen nodig heeft. Samen kunnen wij van elkaar leren en iets bereiken.

Zeker waar, oudheidkundige vondsten zijn prachtig maar ze moeten ook met de Schrift vergeleken worden. Hebben we geen archeologisch bewijs, dan hebben we de Bijbel die ons een beperkt aantal gegevens aanreikt. We hebben ook geen archeologisch bewijs van het paradijs. Trekken we het daarom in twijfel? Vanzelf is het werk van archeologen zeer te waarderen. Want mede daardoor is de kennis van de Bijbelse talen en de geschiedenis zeer vermeerderd.

4. De taal waarin God sprak en Mozes schreef.

Door onze diepe zondeval kunnen wij niet meer op een geestelijke manier met God spreken. Alles wat wij spreken en bidden is eigenlijk maar ijdel gebrabbel tot de onbekende God. En God kan krachtens Zijn heilige Majesteit niet meer tot ons spreken. Maar het heeft God behaagd om een Middelaar te geven in Wie en door Wie Hij weer

tot de mens spreken kan. En door Hem kunnen wij ook weer toegaan tot de troon der genade. Een onuitsprekelijk voorrecht. We lezen in Exodus 33:11 'dat de Heere tot Mozes sprak van aangezicht tot aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt'. Niemand twijfelt er aan dat de Heere in de Hebreeuwse taal sprak. In die taal communiceerde Mozes en schreef hij zijn vijf boeken. Hij schreef in het zogenaamde oude Hebreeuwse lettertype, wat uit opgravingen bekend is.

De schepping van de wereld en de geschiedenis der vaderen is Mozes ongetwijfeld bekend geweest uit de overlevering van de vaderen. Maar toen Mozes schreef werd hij geïnspireerd door Gods Geest. Hij neemt zijn schrijfbret en begint met de schepping. Hij vervolgt: *"En God zeide: daar zij licht; en daar was licht"*. Gen. 1:3. Heeft God deze woorden hoorbaar uitgesproken toen Hij het licht schiep in de eerste morgenstond? Persoonlijk denk ik van niet. Nee, we moeten niet te menselijk van het aanbiddelijke en volmaakte Wezen Gods denken. De Heere daalt hier laag af om Zijn werken en wonderen op een menselijke wijze te beschrijven. Zijn spreken is Zijn werken, en Zijn werken is de uitvoering van Zijn eeuwige wil.

Gen 1: 5: *"God noemde het licht dag en de duisternis noemde Hij nacht"*. Vers 10: *"En God noemde het droge aarde en de vergadering der wateren noemde Hij zeeën"*. Die woorden luiden in het hebreuws: dag = jom יום nacht = lajlah לַיְלָה aarde = erets אֶרֶץ zeeën = jamim יַמִּים: Nu, zo de Heere ze met de Hebreeuwse klank noemt, zo sprak Adam ze uit en zo schrijft Mozes het later op.

De Heere leerde Adam de taal gelijktijdig met Zijn schepping, zoals hij vogels de bekwaamheid gaf om te fluiten. Adams taal was in de staat van onzondigheid een hemelse muziek. Als we dat nu hoorden, zouden we verwonderd staan.

5. Betekenis van de naam Adam.

Dat de Heere ten tijde van de schepping dezelfde naam en klank gebruikte als Hij deed tegen Mozes, blijkt zo helder als glas uit de naam Adam. אָדָם Adam is een hele mooie, passende naam. Het is een uitnemende naam. Waarom? Omdat Heere God Zijn geschapen zoon zo noemt. "Adam de zoon van God." Adam heeft een dubbele betekenis.

1. Ten eerste is 'mens' een soortnaam. *"Man en vrouw schiep hij hen en noemde hun naam mens, ten dage als zij geschapen werden"*, Gen. 5:2. In het Hebreeuws staat er *adam*, wat vertaald is met *mens*. Het is een soortnaam in onderscheiding van beesten. In het Grieks betekent het woord mens: rechtopziende (anthropos).

2. *"En de Heere God had de mens geformeerd uit het stof der aarde"*, Gen. 2:7. In het Hebreeuws staat er *adam*, wat vertaald is als mens. En er staat *adamah* אֲדָמָה wat vertaald is als *aarde*. Bovendien betekent in het Hebreeuws *adam* een werkwoord wat in onze taal luidt: *rood zijn of rood worden*.

Hieruit blijkt dat de eerste man die geschapen werd uit de aarde, Adam genoemd wordt d.i. *rode(aarde) zijn/worden*. Hebt u ooit zo'n gepaste naam gehoord? Adam de mens, wordt geformeerd uit (rode) aarde en werd rood door de schepping van zijn bloed. Mensenvlees is rood gekleurd, zoals u weet. Nu, wij zijn er allen toch wel van overtuigd dat Adam een *Hebreeuwse* naam is en dat God hem die naam gaf met dezelfde klanken ten dage als hij geschapen werd.

Later, na de zondeval gebruikt de Schrift nog een naam die mens betekent, namelijk Enos, dat betekent: *sterfelijk* of *ellendig (mens)*.

We zullen nog enkele fundamentele woorden onderzoeken om aan tonen dat een deel van de taal van Adam dezelfde is als waarin Mozes schrijft.

6. De Hebreeuwse namen man en vrouw.

In Genesis 1:27, 28 lezen we: *"Man en vrouw schiep hij hen. En God zegende hen en zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde en onderwerpt haar."*

A) Het Hebreeuwse woord voor man is in deze tekst 'zakar' זָכָר en voor vrouw 'neeqeebaah' נֶעֱבָאָה. Deze namen zien ongetwijfeld op de voortplantingsvermogen volgens de samenhang van de tekst. Nu, in het Hebreeuws komt zakar overeen met een woord dat het mannelijk geslachtsdeel aanwijst en met een woord dat herinneringsvermogen betekent. En dat leidt ons tot de gedachte dat er misschien gezien wordt op de man als het hoofd van de vrouw en van de aarde. En het hoofd van een onuitsprekelijk aantal van miljarden mensen. De betekenis van deze tekst is: *mannelijk en vrouwelijk schiep God hen.*

B) Neqeebaah komt overeen met een Hebreeuws woord wat betekent: put, holligheid. Deze betekenis wordt opgehelderd in Jes. 51:1, 2. Het zwakke en verdrukte volk van God wordt door Jesaja opgewekt om op de Heere te vertrouwen, Die Abraham in doodsnoed uitkomst gaf. *"Aanschouwt den rotssteen waar gijlieden uit gehouwen zijt en de holligheid (het Hebreeuws komt overeen met neeqeabaah) des bornputs waar gij uit gegraven zijt. Aanschouwt Abraham ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft."* Abraham wordt vergeleken bij een rots, opzich dood, waaruit stenen worden gehouwen voor bouwwerken. Abrahams (en Sara's) lichaam was impotent. De baarmoeder in Sara wordt vergeleken bij een put die uitgegraven wordt om water op te boren. De arbeid van barenden wordt bij graven vergeleken. Hun zaad wordt vergeleken bij water van een bron die onuitputtelijk zijn.

C). Het Hebreeuwse woord voor zoon is 'ben'. Daar zit ook een aardige betekenis in. Het is nauw verwant aan eben = steen. Daarom wordt gezinsuitbreiding genoemd: *"het huis van Israël bouwen"*, Ruth. 4:11. Maar jongens mogen zich niet verheffen want meisjes worden ook *uitgehouden stenen* genoemd in Psalm 144:12.

7. De betekenis van Man en Manninne

De eerste keer dat we Adam horen spreken is, nadat hij de dieren een naam had gegeven. Adam laat zijn ogen over die prachtige dieren en sierlijke vogels gaan. Hij ziet dat ze paarsgewijze leven. En zijn eigen lichaam kennende, wordt hij een gemis gewaar. Hij ziet op tot zijn Schepper. De Almachtige ziet dat. Hij bouwt uit Adams rib een vrouw. Als Adam haar tot zich ziet komen wordt hij met innerlijke blijdschap vervuld. Hij zegt: *"Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is"*. Gen. 2:23b. We komen hier weer twee nieuwe woorden tegen.

Het Hebreeuwse "iesj" אִשָּׁה = man; "iesjaah" אִשָּׁהּ = vanuit de man, manninne, vrouw. Eigenlijk ziet *iesjaah* in deze tekst op een ongetrouwde vrouw, zoals in vele andere plaatsen in Gods Woord, (vergelijk Trommius' Concordantie). De Heere brengt deze twee mensen samen in de huwelijksband en zegent hen. Mozes trekt daaruit de conclusie: *"Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn"*, Gen. 2:24.

In het hebreeuws staat er "esjet" אִשָּׁה (vrouw) wat in het oud-Hollands vertaald werd met 'wif'. Zowel esjet als wif betekenen oorspronkelijk: *een getrouwde vrouw*. M. Henry heeft een schone opmerking over de schepping van de vrouw, die we in deze tijd van zedenverwildering wel allen ter harte mogen nemen: *"De vrouw werd geschapen uit een rib uit Adams zijde. Niet uit zijn hoofd, om over hem te heersen. Niet uit zijn voeten, om door hem vertreden te worden. Niet uit zijn zijde om gelijk hem te zijn, maar van*

onder zijn arm om beschermd te worden. En uit de nabijheid van zijn hart, om bemind te worden."

De naam van de vrouw was dus eerst *Isjaah*, uit Adam. Na het huwelijk: *Esjet*. Eerst nadat de Heere het Vrouwenzaad beloofd had, noemde Adam zijn vrouw *Eva* omdat zij de moeder aller levenden is, Gen. 3:20. In het Hebreeuws luidt haar naam Chawaah חַוָּה = *levenvoortbrengster*. In het Grieks staat er *Heva*, waarvan het Hollandse *Eva* afkomt. In het Aramees is 'iesj' vertaald met 'gabra'. Maar 'iesjaah' kan in het Aramees niet vertaald worden 'gabretha' voor vrouw. Dat laat de Aramese taalconstructie niet toe. Het is precies zo in de Nederlandse vertaling: *Uitman*, (uit de man genomen) is geen Nederlands woord. Deze en meerdere taalconstructies zijn alleen mogelijk in het Hebreeuws. Alleen daaruit al zouden taalgeleerden al in overweging kunnen nemen of Hebreeuws niet aan Aramees voorafging!

8. Naamgeving van dieren en vogels.

Adam had een buitengewone kennis van de aarde, het heelal, van de planten- en dierenwereld. Hij noemt ze allen overeenkomstig hun aard en gedrag. Josefus schrijft 'dat de namen die Adam de dieren gaf zij ook nog heden behouden hebben.'

Toch kon ik uit de dierenwereld niet zo veel vinden wat ons onderwerp opheldert. De oude Hebreeën hadden wel de gewoonte om de vogels naar hun aard te noemen. Zo werd een raaf genoemd '*oreb*' dat is: *die zwart is*. Een gier wordt genoemd '*nesjer*', afkomstig van het werkwoord afvallen, *neervallen*. Duidelijk wordt er op gezinspeeld dat een gier van grote hoogte op zijn prooi neervalt. In Lev. 11:13 wordt een havik genoemd. De kanttekening zegt dat het ook een vogel kan zijn die de '*beenbreker*' wordt genoemd. Het Hebreeuwse woord luidt '*peres*' dat is, *verbreken*, doorbreken, volgens het Hebreeuwse woordenboek. Misschien wordt er een baardgier mee bedoeld. Deze houdt van schildpadden en andere diertjes die hij in zijn klauwen mee neemt naar de hoogte. Daarna laat hij ze op de rotsen te pletter vallen. Waarschijnlijk vond zo iets niet plaats in de staat van onschuld. Want het voedsel van vogels en dieren was toen plantaardig, Gen. 1:30. De oorspronkelijke namen uit de dieren- en vogelwereld zullen dus wel voor het merendeel verloren zijn gegaan.

9. De allerheiligste naam JHWH

Door de zondeval verloor de mensheid *zijn God in Wiens gemeenschap zijn taal en woorden een geestelijke waarde had*. Dit verlies is het allerergste wat er is. Onze spraak mist dus zijn oorspronkelijke heilige dimensie. Maar Adams taal bleef na de val in *woordklank* hetzelfde. Zijn nakomelingen spraken waarschijnlijk dezelfde Hebreeuwse taal tot aan de Spraakverwarring. Dit blijkt ook uit de eigennamen van God en mensen.

De namen Heere en God worden bij elkaar genoemd in Gen. 2:4: "*Ten dage als de Heere God de aarde en de hemel maakte.*" In het Hebreeuws: אֱלֹהִים *Elohim* = God; יְהוָה *Jehovah* = Heere. De laatste 'h' in JHWAH mag beslist niet ontbreken want het is een wezenlijk deel er van. Deze naam is voor en na de val en zelfs na de spraakverwarring nooit veranderd. Die Naam ziet juist op het onveranderlijke Wezen Gods.

Het is waar, de Heere zegt tot Mozes in Exodus 6:2 dat Hij met Zijn naam *JHWH* niet bekend is geweest bij de vaders. Maar uit de samenhang blijkt duidelijk dat de Heere bedoelt dat Hij Zich aan de vaders alleen had geopenbaard als de Belover. Aan Mozes en de kinderen Israëls gaat Hij Zich openbaren als de Vervuller van de oude beloften.

Uit diepe eerbied voor JHWH spreken de Joden deze Naam nooit uit. Zij zeggen: HASJEM, DE NAAM. Niemand van de Joden, vanaf Mozes' tijd heeft het aangedurfd om de heilige NAAM te wijzigen of te veranderen. Met welke diepe eerbied zijn ze voor die NAAM vervuld! Zeer omzichtig zijn ze in hun schrijven en op hun hoede om de NAAM niet uit te spreken, omdat de zuivere uitspraak na de verwoesting van de Tempel verloren is gegaan. Want in de Tempeldienst werd de NAAM over het volk uitgesproken met hogepriesterlijke zegen. Nu, zou de Godvrezende Noach de Naam van Zijn God veranderd hebben? Noach leefde 600 jaar voor de vloed, 100 jaar vanaf de vloed tot de spraakverwarring en 250 jaar daarna. In de tijd toen hij stierf werd Abraham geboren. Zou iemand van de Godzaligen uit de Heilige Linie, het aangedurfd hebben om zijn God met een andere Naam aan te roepen, dan Hij Zichzelf had geopenbaard? Dat de *vertalers* van het Hebreeuws nog steeds naar de zuivere vertaling zoeken van de Naam in hún taal is begrijpelijk, maar dit gold niet voor de oude patriarchen. Nee, de *zonen des mensen* na de Zondvloed zondigden en waren ontrouw aan de ware Godsverering en God veranderde hun taal. Maar de Verbondsgod van Noach bleef Dezelfde, in Zijn trouw en in Zijn werk. En Gods zonen en dochteren bleven dezelfde taal voeren waarin ze hun God dienden en verheerlijkten.

Uit het groot aantal schrijvers die over de NAAM geschreven hebben, wordt hier alleen een wijs zoon van vader Abraham geciteerd:

"Alleen acht ik het nodig, van mijn vertaling van de heiligste Naam des Opperwezens, de Tetragrammaton, nog met een enkel woord te gewagen.

Het woord JHWH, is door sommigen met Heere, door anderen onvertaald naar de klankstippen die er onder staan, en wederom door anderen nu eens op deze, dan weder op gene wijze, overgebracht. Het valt licht te betogen, dat beide wijzen onjuist zijn. Daar intussen de ware uitspraak des woords verloren is geraakt, zo moeten wij raadplegen hetgeen door de oudste verklaarders en vertalers hier over gezegd is. En dit spoor volgende, vinden wij dat de Talmud en Midras het woord JHWH verklaren met: *Hij die is, was, en namaals zal zijn*. En: *Ik die thans voorzie, zal ook namaals voorzien*. Deze verklaring is taalkundig juist, als zijnde de Tetragrammaton samengesteld van **CHaJaH Hij was**, **CHoWèH Hij is**, **JuChEJèH Hij zal zijn**, de drie hoofdtijden, namelijk van het enige verbum substantivum (werkwoord) dat in de Hebreeuwse taal bestaat, en niet alleen *zijn*, maar ook *wezen* en *worden* betekent. Daar nu wezenlijk het *voorledene* en *toekomstige* bij de Schepper steeds *tegenwoordig* is, en het *Opperwezen* nóch door tijd, nóch door plaats beperkt wordt, is met recht Zijn voortdurend bestaan, Zijn alomtegenwoordigheid, alwetendheid en voorzienigheid in Zijn Naam verenigd. Tevergeefs hebben Onkelos, Ben- Uziël, R. Saädja Gaön en zelfs Maïmonides in zijn Arabische werken gepoogd, hiervoor een evenveel omvattend woord in hun taal te vinden. Nog minder kan zulks in een Westerse taal plaatsgrijpen. En er blijft niets anders voor de vertaler overig dan die heilige NAAM, naar één der eigenschappen Gods uit te drukken. De grote Mendelssohn, het voetspoor der geachtste Israëlitische vertalers der oudheid volgende, heeft den Tetragrammaton met de *EEUWIGE* overgezet. Welke overzetting sedert die tijd door alle Israëlitische vertalers, en dus ook door mij, gevolgd is geworden. En dit des te eerder, daar uit de *eeuwigheid* van het Opperwezen, natuurlijkerwijze, vele andere Zijner hoedanigheden ontspringen."

Amsterdam, Eloel 5619 / Sept. 1859. S. I. Mulder.

In onze eeuw zegt men dat die NAAM uitgesproken moet worden als Jahwé. Omdat de Joden na de ballingschap die allerheiligste Naam niet meer uitspraken, is de klank ervan

verloren gegaan. D. le Roy wijst er in zijn '*Godgeleerdheid*', blz 164 op, dat de klinkers van die Naam wellicht zo waren als wij uitspreken, namelijk Jehovah. Hij bewijst het o.a. uit de persoonsnamen die van Jehovah zijn afgeleid. Bijvoorbeeld Jehonathan (Jonathan), Jehochanan (Johanen), Jehoschua (Josua). Als Jahwé de juiste uitspraak is zouden persoonsnamen dus moeten luiden: Jahnathan, Jahchanan, Jahschua. Maar dat geven de Israëlieten hen nooit gewonnen. Bovendien vervalt één lettergreep indien de uitspraak Jahwé zou zijn, terwijl de allerheiligste NAAM uit drie lettergrepen bestaat. Zó wordt die Naam in zijn volle betekenis door de Heere uitgelegd: *Die is, en Die was en Die zijn zal.*

10. De persoonsnamen voor en na de Zondvloed

Uit de persoonsnamen voor de Zondvloed blijkt dat de Hebreeuwse eigennamen oorspronkelijk net eender luiden dan ten tijde als Mozes ze opschreef. Bijvoorbeeld:

Kaïn, in het Hebreeuws *Kajin = verkregen*, Gen 4:1 Het woord is verwant aan het Hebreeuwse verwerven, kopen of het bouwen van een vogelnest. Abel in het Hebreeuws *Habel/Hebel = ijdelheid, damp*; zie Psalm 144:3, 4. Ons leven is een damp.

Seth = nederlegging, zetting: "God heeft mij een ander zaad *gezet* voor Abel", zegt moeder Eva, namelijk een stamvader van het beloofde Vrouwenzaad.

Noach = rust, Statenvertaling: *troost*. God zal ons rust of troost geven van de smartelijke arbeid, Gen 5:29. Vermoedelijk droegen al Noachs nakomelingen Hebreeuwse namen tot de spraakverwarring. "Die namen zijn na de spraakverwarring wel verbasterd geworden onder de heidens volken. Zo zijn er van de naam Noach diverse verbasteringen bekend. Onder Israël heeft men vanzelf de Hebreeuwse namen behouden. Joséfus zegt in de Joodse historie, I-ste boek, tweede hoofdstuk: "*Onder ons verandert men namen nooit.*"

De Persoonsnamen *na* de Zondvloed.

Als wij de geslachtsregisters van Noachs zonen lezen, valt het ons op dat Mozes de zonen van Jafeth en Cham opsomt tot omstreeks de tijd van de Spraakverwarring. Allen die daarna geboren werden, worden niet vermeld. Wellicht zijn de zonen van Joktan, Pelegs broer, hierop een uitzondering, Genesis 10:26-29. Vanzelf is dit niet exact na te gaan, want hun leeftijd wordt niet vermeld, noch die van hun vaders, maar het geeft een heel duidelijke richtlijn ***dat alleen Hebreeuwse namen worden opgesomd***. Ja, natuurlijk is dat zo. Verreweg de meeste kinderen ná de Spraakverwarring kregen geen Hebreeuwse namen meer!

Opvallend is, dat juist Hebers zonen hierop een uitzondering vormen. Zij worden genoemd, met hun Hebreeuwse naam en met hun leeftijd. Een veelbetekenend feit! Roept Mozes hierdoor niet met luide stem uit, dat Hebreeuwse persoonsnamen werden gegeven vanaf Noach tot Abraham?

En als Noachs naam dezelfde gebleven is na de Spraakverwarring, is Adams naam absoluut dezelfde gebleven. Of zou Adam werkelijk een andere naam gedragen hebben, dan in de Bijbel staat? Heeft de Heere die oorspronkelijke naam niet tegen Mozes willen zeggen? De Heere riep tot Mozes wèl Zijn eigen Naam uit – geprezen zij Hij! –, zou Hij Adams oorspronkelijke naam voor Mozes verborgen hebben? (Exod. 34:5-7.)

11. De spraakverwarring

Ondanks de vele visies die de taalgeleerden er op na houden, zijn ze tamelijk eenstemmig over één onderwerp: dat er één of meerdere *oertalen* zijn geweest. (Bijb. Enc. Hebr. taal) Natuurlijk zijn er oertalen geweest. Mozes beschrijft dit feit met de duidelijkste woorden. Genesis 11:1-9.

1 En de ganse aarde was van enerlei spraak en enerlei woorden. 2 Maar het geschiedde, als zij tegen het oosten togen, dat zij een laagte vonden in het land Sinear; en zij woonden aldaar. 3 En zij zeiden een ieder tot zijn naaste: Kom aan, laat ons tichelen strijken, en wel doorbranden. En de tichel was hun voor steen, en het lijm was hun voor leem. 4 En zij zeiden: Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen en een toren, welks opperste in den hemel zij, en laat ons een naam voor ons maken, opdat wij niet misschien over de ganse aarde verstrooid worden. 5 Toen kwam de HEERE neder, om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der mensen bouwden. 6 En de HEERE zeide: Zie, zij zijn enerlei volk, en hebben allen enerlei spraak; en dit is het, dat zij beginnen te maken; maar nu, zou hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken? 7 Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hun spraak aldaar verwarren, opdat een iegelijk de spraak zijns naasten niet hore. 8 Alzo verstrooide hen de HEERE van daar over de ganse aarde; en zij hielden op de stad te bouwen. 9 Daarom noemde men haar naam Babel; want aldaar verwarde de HEERE de spraak der ganse aarde, en van daar verstrooide hen de HEERE over de ganse aarde.

De kanttkening van de Statenvertaling merkt bij vers 1 op: *"Het wordt ervoor gehouden dat dit de Hebreeuwse spraak, die haar naam heeft van Heber, is geweest. Onder andere daarom, omdat de eigennamen der eerste mensen van Hebreeuwse oorsprong zijn zoals Adam, Heva, Kaïn, Habel, enz.*

Laten we gemakshalve enkele stamvaders achter elkaar zetten: Noach, Sem, Arfachsad, Selah, Seth. Heber was een voornaam stamvader. Want toen Mozes over Sem sprak, maakte hij de opmerking: "Dezelve is ook de vader van alle zonen van Heber", Gen 10:21. De bedoeling is wel duidelijk: Mozes beschrijft de heilige linie. Joséfus zegt, *dat de Hebreeën naar deze stamvader genoemd zijn.* En Augustinus volgt hem en zegt erbij dat van de oorspronkelijke Hebreeuwse naam Heber (of Eber) de middelste 'e' wordt weg gelaten zodat 'Hebreeën' ontstond. En derhalve is hun taal Hebreeuws genoemd. (De Civitate Dei, 16de boek, hfst. 3 en 11) Hij gelooft ook dat Adam Hebreeuws sprak.

Hebers zoon Peleg werd geboren in de dagen van de spraakverwarring, ongeveer 100 jaar na de zondvloed, volgens Gen. 11:10-16. Peleg betekent '**verdeling**', *"want in zijn dagen is de aarde verdeeld"*, Gen 10: 25. John Bunyan heeft vlak voor zijn dood hierover ook geschreven (zie *Al de werken*, 4de deel, blz 99.). *"De verdeling was volgens mijn gevoelen niet alleen de verdeling die gemaakt werd door de spraakverwarring, maar ook een verdeling welke onder de mensen werd gemaakt door de zalige leer van God, welke op een hoogst verhevene wijze rustte in de boezem van Sem en Heber welke geen van beiden hun hand hadden in dat monsterachtige werk."* Bunyan schrijft vervolgens: *"De spraakverwarring ontstond onder de kinderen der wereldse mensen niet onder Gods kinderen. Gen 11:5. Daarom wordt Sem genoemd: "de vader aller zonen van Heber". Evenals Heber onthield hij zich (namelijk van de torenbouw) en hij behield de heilige taal volkomen, door de Heilige Geest, om te tonen dat hij ook vrij was van deze zonde."*

In ons onderzoek naar de oorspronkelijke taal zijn er nog enkele dingen die onze aandacht vragen.

12. De plaats waar de toren van Babel gebouwd werd

Na de Zondvloed woonde Noach en zijn gezin op het gebergte Ararat, in de omgeving van Armenië. Na verloop van tijd concentreerde men zich in de vlakte, in het land Sinear. Het is niet moeilijk deze plaats te reconstrueren. Want de stad werd naderhand Babel genoemd. Het land heette Babylonië. Nadat Nabopollassar (Nebukadnézars

vader) koning was geworden over Babylonië, werd het land ook *het land der Chaldeeën*, genoemd, omdat deze koningen van oorsprong Chaldeeërs waren, (Jer. 50:1). Het land lag in de vruchtbare vlakte tussen de Eufraat en de Tigris, Mesopotamië genoemd. Later heette het land Perzië en nu is het Irak. In die omgeving lag eens de *Hof van Eden*.

13. De tijd wanneer de spraakverwarring plaatsvond

Uit de geslachtsbomen van Noach tot Peleg blijkt dat de spraakverwarring in de dagen van Peleg plaats vond, Genesis 10:25. *En Heber werden twee zonen geboren; des enen naam was Peleg; want in zijn dagen is de aarde verdeeld; en zijns broeders naam was Joktan.*

Hieronder volgt een kort overzicht van Sem tot Peleg, Genesis 11:10-17.

10 *Deze zijn de geboorten van Sem: Sem was honderd jaar oud, en gewon Arfachsad, twee jaren na den vloed.*

11 *En Sem leefde, nadat hij Arfachsad gewonnen had, vijfhonderd jaar; en hij gewon zonen en dochters.*

12 *En Arfachsad leefde vijf en dertig jaar, en hij gewon Selah.*

13 *En Arfachsad leefde, nadat hij Selah gewonnen had, vierhonderd en drie jaar; en hij gewon zonen en dochters.*

14 *En Selah leefde dertig jaar, en hij gewon Heber.*

15 *En Selah leefde, nadat hij Heber gewonnen had, vierhonderd en drie jaar, en hij gewon zonen en dochters.*

16 *En Heber leefde vier en dertig jaar, en gewon Peleg.*

17 *En Heber leefde, nadat hij Peleg gewonnen had, vierhonderd en dertig jaar; en hij gewon zonen en dochters.*

Wij moeten er rekening mee houden dat de leeftijden in de Bijbeltekst afgerond zijn. De periode vanaf de Zondvloed tot Peleg is ca. 100 jaar. Omdat deze periode erg kort is, hebben diverse Bijbelverklaarders de datering van de Spraakverwarring verlegd. Ze gaan ervan uit dat de spraakverwarring *tijdens het leven* van Peleg is geweest. Als dat waar is, heeft vader Heber zijn zoon die gepaste naam Peleg gegeven, door de Geest van profetie.

Na de voor de G.

Schepping jaartelling

1650 2320 De Zondvloed vond plaats ca. 1650 jaar na de Schepping. De leeftijd van de aartsvaders is door Bijbelverklaarders afgerond naar boven, totaal 1656 jaar. Een gemiddelde brengt het aantal jaren op ca. 1650.

1652 2322 geboorte Arfachsad, 2 jaar na de vloed, Gen. 11:10

1687 2287 geboorte Sela, Gen. 11:12.

1717 2257 geboorte van Heber, Gen. 11:14. De stamvader van de Hebreeën.

2234 Begin van de Sterrenkunde bij de Chaldeeën, Hutton blz. 17.

Aristóteles schrijft dat 1903 jaar voor Alexander de Grote's komst te Babel de sterrenkundige aanmerkingen begonnen zijn te Babel, Vitringa, Jesaja III blz. 357. (331 v. g. jaartel. + 1903 = 2234 v. g. jaartel.)

1751 2223 geboorte Peleg, Gen. 11:16, ruim 100 jaar na de Zondvloed.

Peleg betekent: 'verdeling'.

1781 2203 geboorte Rehu, Gen. 11:18

1813 2161 geboorte Serug, Gen. 11:20

- 1843 2131 geboorte Nahor, Gen. 11:22
- 1872 2102 geboorte Terach Gen. 11:24. Terach leefde 70 jaar en gewon Abram, Nahor en Haran, Gen. 11:26. Abram wordt de eerste genoemd, niet omdat hij de oudste was, maar de stamvader van hen die hier volgen. Terach stierf 205 jaar oud te Haran, Gen. 11:32. Abram verliet Haran na de dood van zijn vader, Hand. 7:4. Abram was toen 75 jaar, Gen. 12:4; dus werd Abram geboren toen Terach **in** zijn 130ste jaar was.
- 2000 1974 dood van Noach, Gen. 9:28.
Merk op: In dezelfde tijd toen Noach de *2e stamvader* van de wereld/kerk stierf, werd Abram *de vader der gelovigen* geboren.

Noach leefde ná de Zondvloed 350 jaar, Gen 9:29. De jaren van bovengenoemde periode worden opgeteld aan de hand van de leeftijd van de stamvaders van Abram, in Gen. 11:10-26 etc. De ouderdom van de stamvaders wordt berekend naar hun leeftijd bij de geboorte van hun zoon (stamhouder). De totale tijdsduur naar boven afgerond is 352 jaar naar beneden afgerond is 342 jaar; gemiddeld 347.

In bovenstaande kolom wordt 3 jaar boven het gemiddelde genomen, nl 350 jaar. Daarmee is het gemiddeld aantal jaren van de stamvaders vanaf Adam tot Abram's geboorte in evenwicht, nl. totaal max. 2008 en min. 1988. Wij gaan uit van bijna het gemiddelde, 2000 jaar.

Van Adam t/m Noach zijn 10 geslachten. Vanaf Noach t/m Abram zijn ook 10 geslachten.

14. Het aantal mensen die op aarde woonden tijdens de spraakverwarring

Raadplegen wij enkele stambomen van mensen die in een eeuw geleefd hebben, dan zien we een uiteenlopend aantal afstammelingen. Sommigen zijn uitgegroeid tot 50 personen, anderen tot 500. Toen de aarde opnieuw bewoond werd waren er minstens drie echtparen die kinderen kregen. Laten wij de berekening eens ruim nemen. Indien elk echtpaar uitbreidde tot ca. 3500 mensen, dan leefden er tijdens de spraakverwarring niet meer dan ca. 10.000 mensen. Het aantal mannen wat aan de bouw van de toren werkzaam was, zou misschien niet meer dan 3.000 zijn geweest. De Bijbel geeft de indruk dat de meeste mannen die in staat waren eraan werkten.

15. Welke godsdienst zij beleden

Genesis 6:9b: *Noach was een rechtvaardig, oprecht man in zijn geslachten. Noach wandelde met God.* De godsdienst van Noach bleef in zijn nageslacht, maar niet onder alle drie zonen. Zijn afstammelingen hadden niet allen zin in zo'n wandel met God. Een gedeelte ervan vervreemde van de ware Godsvreze.

De stad en de torenbouw te Babel had een bijzonder doel. Het was een monument om zich te groeperen, wat tevens als *een naam* diende voor hun nageslacht. *Een naam maken* is zichzelf beroemd maken, zie ook 2 Samuël 8:13. Deze groepering streed tegen de Goddelijke opdracht: *Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en **vervult** de aarde*, Gen. 9:1; dit gebod wordt herhaald in vers 7.

Noach heeft niet meegedaan aan de torenbouw van Babel. En zijn Godvrezende zonen (kinderen) evenmin. Wij hoeven daar niet aan te twifelen. Wij hebben een Schriftuurlijk bewijs. Er staat uitdrukkelijk in Gen. 11:5 dat de Heere de stad en de toren bezag, die *de kinderen der mensen bouwden*. In het Hebreeuws staat: *die bouwden de zonen van Adam*. Een zelfde uitdrukking staat in Gen. 6:4, *als Gods zonen tot de*

dochteren der mensen ingegaan waren. Hebreeuws: *Zeker, (toen) die ingingen, de zonen van Elohim tot de dochters van Adam.*

Mozes maakt heel duidelijk verschil tussen *Gods kinderen*, (òf zonen) en tussen de *kinderen* (zonen en dochters) *van Adam*. Dit fundamentele verschil te negeren, is de letter en de geest van de Bijbel te miskennen. Is het onderscheid tussen het zaad der vrouw en het zaad der slang niet door de Heere Zelf aan Eva bekendgemaakt? Zijn de Hebreeën niet *het uitverkoren volk van God*, uit een groot aantal volken?

Wie waren de *zonen des mensen* die aan de torenbouw meededen? In elk geval de meeste nakomelingen van Cham. Want zij bleven in dezelfde buurt wonen, *in het land Sinear*. Het éérste koninkrijk na de spraakverwarring, was van Nimrod, koning te Babel, Gen. 10:10. Maar ook de zonen van Jafeth werkten eraan mee, want het oordeel van de spraakverwarring trof hen net zo goed, Gen. 10:5. Trouwens de zonen van Sem deden ook voor het grootste deel mee, want *Sems zonen werden óók verdeeld naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken*, Gen 10:31. Echter, niet alle nakomelingen van Sem deden mee, want wij lezen dat zij op een andere plaats woonden, Gen. 10:30, 31.

16. Voorzichtige conclusie dat Hebreeuws de eerste taal is

Tot hiertoe is de mening vertolkt van diverse oude theologen uit Europa en Amerika. De aandachtige lezers zullen opgemerkt hebben dat de bewijzen voor de stelling dat er vóór de zondvloed Hebreeuws gesproken werd, niet rusten op regelrechte, klare, uitspraken in Gods Woord. Vandaar dat sommige geleerden (vooral uit de school van A. Kuyper) menen dat de oorspronkelijke taal geheel verloren is gegaan door het grote oordeel van de spraakverwarring. ‘Men stelt noch het één, noch het ander vast omdat voor beide stellingen de deugdelijke bewijsgrond, welke op een heldere en duidelijke tekst steunt, ontbreekt. We mogen niet buiten de bepalingen van Gods Woord gaan en we moeten ook niet wijs willen zijn boven hetgeen in de Schrift geschreven is.’

Nu, zo'n standpunt kan onze waardering wegdragen, als het maar niet voortkomt uit de 'verlichting' om de wetenschap gelijk aan de Schrift te stellen. De belangstellende lezer kan dit zelf (en uit hetgeen volgt) verder onderzoeken. Als de *waarheid* daardoor in een helderder licht komt, is mijn doel bereikt. Want wij behoren ons in de waarheid te verblijden, ook al wordt onze mening omver geworpen.

Is het ons om de Waarheid te doen, dan smart het ons, dat zoveel conclusies uit Gods Woord genomen, hoewel niet letterlijk in die volgorde gesproken als sommigen stellen, terzijde worden gesteld. De teksten die zijdelings ons overtuigen van de waarheid dat Hebreeuws de taal is van God en Zijn volk van Adam tot Noach en daarna, zijn zó overtuigend, dat het de twijfel verdrijft. Hoewel het ook waar blijft dat een taal leeft, dat er nieuwe woorden bijkomen en dat verouderde op de duur niet meer worden gebruikt. Zoals in alle talen kent het Hebreeuws ook diverse dialecten.

Als wij de Hebreeuwse taal goed bestuderen, komen we tot bijzondere ontdekking. Niet alleen dat de inhoud van de woorden hemelse verborgenheden behelzen, maar de structuur ervan is zó kunstig opgebouwd, de getalswaarde zó oneindig wijs samengesteld, het aantal letters per perikoop met zóveel betekenis opgesteld, dat er meer, ja heel wat meer dan mensenverstand voor nodig is, om zoiets te maken! De knapste taalkundigen verbazen zich over de wijsheid en intelligentie die erin doorstraalt. Dikwijls zit in woord- en lettercombinaties of in een aantal letters van een tekst, de getalswaarde van de heilige Naam. Geen jota of tittel mag erbij of afgedaan worden!

Maar jammer genoeg, hadden en hebben veel theologen zo'n vooroordeel tegen het Joodse volk, dat ze deze waarden niet wilden erkennen. Zoveel mogelijk verkleinen ze

de beloften uit de Tenach, en wordt ook de Hebreeuwse taal gerangschikt onder het oordeel van de spraakverwarring. Nee, die taal kwam niet onder het oordeel van verwarring.

Ik heb - met diepe indruk in mijn ziel - eens een besef in mijn hart gekregen van het grote wonder wat God de Joden gaf toen Hij eigenhandig de heilige Wet op stenen tafelen schreef, in de Hebreeuwse taal. (Berijming van de Tien Geboden des Heeren, vers 1.)

*Mijn ziel, herdenk met heilig beven,
Hoe God, met Majesteit bekleed,
Zijn Wet op Horeb heeft gegeven,
Waar Hij deez' woorden horen deed.*

De gift van de taal is nauw verwant aan de gift van de Wet. De Hebreeuwse taal is zo vol verborgenheden, dat wij van een groot Goddelijk wonder mogen spreken dat de Hebreeuws taal behouden bleef tijdens de spraakverwarring. De taalverwarring was een straf, maar het Hebreeuws bleef een zegen. Was die taal ook een oordeel? Is zo'n taal een straf? Is dat Gods ongenoegen, als je zo'n taal en zo'n alfabet krijgt? Nee!

'Wel, Heere, wat een hemelse zegen wilde U de patriarchen geven door hen Uw taal in hun mond te geven en op hun lippen te leggen!' Gode zij dank voor deze grote gave! Dit is één van de voordelen van de Joden: *ze zijn Gods woorden en Gods taal toevertrouwd.*

II. HET HEBREEUWS NÁ DE SPRAAKVERWARRING

17. De Hebreeuwse taal na de spraakverwarring

De heilige taal bleef in de heilige linie. Noach leefde 250 jaar na de spraakverwarring, Sem ruim 400 jaar en Heber ongeveer 430 jaar. Hij stierf toen Jakob ongeveer 20 jaar was. De stamvaders uit Peleg zijn: Rehu, Serug, Nahor, Terah, Abraham, Izak, Jakob. In de Hebreeuwse taal werden de godsdienstoefeningen, het offeren en het prediken, gehouden. U weet, de taal waarin wij God dienen, wordt niet zo lichtvaardig veranderd. Maar dat hield wel in dat de stammen en volkeren die geen Hebreeuws spraken van de waarheid vervreemden na verloop van tijd. Ziet u nu het grote oordeel van de Babylonische spraakverwarring? De volken werden aan hun onkunde van God overgegeven. God onttrok Zijn Geest en zij vervielen tot heidense godsdienst. En zo gaat het nu nog helaas.

Zelfs in de heilige linie - de vaders waaruit Christus werd geboren - kwam verval. Want Jozua zegt later in zijn afscheidsrede tot Israël: *"Over gene zijde van de rivier hebben uw vaders vanouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend."* Jozua 24:2.

Dat God echter in die tijd Zijn kerk had, blijkt wel uit Melchizedek, de priester-koning van Salem; een tijdgenoot van Abraham.

18. Babel, ná de torenbouw

Er is verschil van mening over de bouw van Babel door Nimrod, zoon van Cush, Gen. 10:9,10. Joséfus vat het zó op dat de Torenbouw het werk van Nimrod is geweest, Joodse Hist. 1e boek, 4e hfd. Maar uit de spraakverwarring die Mozes beschrijft, schijnt het dat de torenbouw voorafging en dat Nimrod daarna op dezelfde plaats de stad herbouwde. Hoe dit zij, Babel betekent in de Hebreeuws 'verwarring'. De stad die echter na de spraakverwarring ontstond, droeg bij andere volken dan de Joden, een andere naam die er wel op geleek, maar een heel andere betekenis had. In het Akkadisch luidt die naam: *Bab-Ili*, Ingang of *Poort van Ili*. In de stad werd een tempel gebouwd op een hoge zuilentoren ter ere van de oppergod Ili. Die tempel was een poort waarin God tot de mens afdaalde en andersom. In hun godsdienst zaten toen nog tal van ware elementen, ontleend aan de godsdienst van Noach. *Ili* betekent God. In het Hebreeuws El, Eloah; en in het Aramees Bel.

In die tijd ontstond het Assyrische rijk, Gen. 10:11. Omdat zij de Aramese taal spraken ligt het voor de hand dat ze afstamden van Sem, Gen. 10:22, hoewel ze woonden in het land wat tevoren Nimrod toebehoorde, Micha 5:5.

Ook ontstond in die tijd het Aramese rijk, genoemd naar Aram, zoon van Sem, Gen 10:22, 23. Dit gebied wordt Paddan-**Aram** genoemd, Gen 25:20, liggend tussen de Eufraat en de Tigris. Paddan-Aram wordt nog nader aangeduid als liggend in de streek Aram-Naharaïm, wat Abraham zijn vaderland noemt, Gen. 24:5-7. In dit land lag de stad Haran waar Laban woonde. Hij was dus een Arameër, Rebekka en de 4 vrouwen van Jacob eveneens. De stammoeders van de Joden zijn dus Arameeërs.

Er was nog een gebied wat alleen **Aram** werd genoemd, dat lag tussen Kanaän en de Eufraat. Wij kennen dit gebied als Syrië. In de Bijbel wordt de Hebreeuwse naam Aram als een landstreek vertaald als Syrië.

19. Heber, de stamvader vanaf de Spraakverwarring

Heber, een van de stamvaders van het heilige zaad der Israëlieten, was ca. 34 jaar toen er feest in zijn tent was: *er werd een zoon geboren*. Maar er viel een schaduw over de

blijde gebeurtenis: de uitgebreide families konden elkaar niet meer verstaan. Rond de tijd van Pelegs geboorte vond de spraakverwarring plaats. Daarom noemt Heber zijn zoon Peleg; dat betekent: *verdeling, verdeeld*. De taal die Heber sprak, ging over op zijn kinderen, zoals dat altijd gebeurt.

Heber moet eigenlijk als *Eber* geschreven worden. Het betekent: *overzijde, overgang*. Er zijn door veel theologen gissingen gemaakt waarom hij zo genoemd werd. Misschien dat zijn vader Sela de Eufraat overtrok naar een nieuwe woonplaats toen zijn zoon geboren werd.

Regelmatig is de vraag gesteld waarom de nakomelingen van Abraham *Hebreeën* worden genoemd. Wellicht is de reden, omdat Heber de stamvader was naar wie zijn afstammelingen worden genoemd, omdat hij tijdens de spraakverwarring leefde. In die tijd kregen de stamvaders een aparte status, omdat ze een nieuwe taal begonnen te spreken. Toch werden niet al zijn nakomelingen naar Heber genoemd; *alleen zij, die zijn taal bleven spreken. Dus: de stamvaders tijdens de spraakverwarring kregen een bijzondere status, omdat zij stamvaders van nieuwe taalgroepen waren.*

De plaats waar Heber woonde wordt niet exact vermeld. Heber behoorde onder de zonen van Sem, die op het *oostelijk gebergte* woonden. Gen. 10:30, 31. *En hun woning was van Mescha af, daar waar gij gaat naar Sefar, het gebergte van het oosten. Deze zijn zonen van Sem, naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken.* Waar we dit gebergte moeten zoeken, kan Bileam ons vertellen: "Uit Syrië heeft mij Balak, de koning der Moabieten, laten halen, van het *gebergte tegen het oosten*", Num. 23:7. Vanuit Israël lag dit berglandschap in oost, noordoostelijke richting.

Met opzet beschrijft Mozes het landgebied van Sems zonen, opdat het goed zou opvallen dat ze niet in de vlakte van Sinear woonden, waar de stad en de toren gebouwd werd!

20. De Godsopenbaring van Noach en de Heilige Linie

De Godsopenbaring veranderde niets voor Noach, voor Sem en Heber *en alle zonen Gods* toen de Heere afdaalde naar de Stad van *de zonen der mensen*, om hun werk te verstoren. De Heere hield een raad, een overleg om hun werk te doen beëindigen opdat zij het grote plan van God zouden uitvoeren om *de hele wereld* te bewonen. *Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hun spraak aldaar verwarren, Gen 11:7.* Maar daarmee wordt niet gezegd dat de Heere de omgang met Zijn kinderen verstoorde, en ook niet dat het oordeel op de eredienst des Heeren werd uitgevoerd.

We moeten de spraakverwarring mede in het licht zien van de Zondvloed. Toen de zonden tot een grote hoogte geklommen was, besloot de Heere de hele aarde te verdrinken. Ongetwijfeld zijn er ook kinderen Gods omgekomen, want het oordeel was *algemeen*. Zie dit b.v. in Methúsalah, hij werd 969 jaar en hij moet dus gestorven zijn voorafgaand of tijdens de Zondvloed, Gen. 5:27.

Maar de Spraakverwarring was een *plaatselijke straf*, over de *mensheid*, behalve over Gods kinderen, want zij deden niet mee met dat hoogmoedig plan.

21. De taal van Heber

Het is een moeilijke vraag of Heber de Hebreeuwse taal heeft behouden bij de spraakverwarring, of dat hij toen voor het eerst die taal begon te spreken. Heber noemde zijn zoon Peleg, *verdeling*. Dat Peleg een Hebreeuwse naam is betwijfeld niemand, maar dit bewijst verder niets. Hoe was de naam van Heber voor de spraakverwarring? Dat brengt de nieuwe vraag met zich mee: wijzigden de persoonsnamen door de

spraakverwarring? Werd Noach, om één voorbeeld te noemen, in de zeventig verschillende taalgroepen die ontstonden, anders uitgesproken dan tevoren?

Ja, na verloop van tijd wel. Dat blijkt uit de prachtige zondvloedverhalen die onder diverse volken bewaard zijn gebleven.

Volgens de oudste gegevens van het Jodendom heeft Heber de oorspronkelijke taal van vóór de Zondvloed gesproken. Zeer oude gegevens van heidense schrijvers spreken eveneens dat er ooit één taal werd gesproken.

S. Patrick en Polus schrijven over Gen. 11:1: *De kinderen der mensen om hem te onderscheiden van de zonen van Noach en Sem, die niet schuldig waren aan deze zonde en ook geen deel hadden in de straf. Zij behielden hun oude woonplaats en oude taal.*

Zij delen ons hun overtuiging mee over Gen. 11:5: "De heidenen zelfs hebben altijd deze waarheid erkent dat er in de beginne slechts één enerlei taal gesproken werd, zie Joséfus 4e hfd. Joodse Hist. De Chaldeeuse uitbreider, nevens al de Joodse schrijvers willen dat de Hebreeuwse taal de oorspronkelijke taal is. Rabbi Gedalia zegt over deze tekst: *"de wijzen onder de christenen hebben onderzocht welke de eerste sprake was, en al de wereld erkent dat men van Adam tot aan de vloed de heilige taal gesproken heeft."*

M. Henri verklaart Genesis 11: 5-7. *Wij kunnen hier het verlies betreuren van het algemeen gebruik der Hebreeuwse taal die van die tijd af alleen de volkstaal der Hebreëen is geworden.*

Uit inscripties van de oude Sumeriërs: "Zij geloofden... eens op een tijd, de gehele wereld, in eenstemmigheid gaf het volk lof aan Enlil in één taal", Ch. Marston in New Bible Evidence, geciteerd door Ron Wyatt in Biblical Treasures.

Die uitdrukking *Hebreeuwse taal* komen we niet tegen in de Bijbel. Wellicht dat de benaming pas ná de Babylonische wegvoering in zwang kwam.

De taal van Heber en Abraham is dus volgens Bijbelse en buiten-bijbelse bronnen de basis van het klassieke Hebreeuws wat wij in de boeken van Mozes en de Bijbel vinden. Vanzelf heeft die taal evenals alle andere talen verandering ondergaan en zijn er leenwoorden uit andere talen bijgevoegd.

22. Hebers afstammelingen woonden o.a. in Ur, Mesopotámië.

Gen. 11:18-26. Peleg, Rehu, Serug, Nahor, Terah. Vers 26: *En Terah leefde zeventig jaren, en gewon Abram, Nahor en Haran.* Haran was de vader van Lot. Lots zonen waren Moab en Ammon. Gen. 19:37, 83. Vandaar dat de taal van de volken afkomstig van Lot zoveel op het Hebreeuws geleek.

In de tijd van Terah zijn de Semieten, waaronder ook de nakomelingen van Heber, al verspreid in het hele Midden-Oosten. Melchizédek is priester-koning van Salem. Salem was het latere *Jerusalem*. Melchizédek is een Hebreeuwse naam, wat *rechtvaardige koning* betekent. Meerdere Semitische enclaves waren te vinden tussen Egypte en Aram, d.i. Syrië.

De stammen van de Chaldeeën woonden in Noord-Mesopotámië, of liever in het Hebreeuws: **Aram**-Naharaim. Waar de naam Chaldeä vandaan komt, is niet met zekerheid te zeggen. In dit gebied lag Ur, thans Urfa, waar Abraham woonde toen de Heere hem riep.

Ur der Chaldeeën lag ca. 50 km. ten noorden van Haran, aan de *overkant* van de Eufraat, Joz. 24:2, 3. *Want Ur lag in Mesopotámië op de weg van de Tigris naar Nifibis, gelijk Abarbinel aanmerkt*, schrijft S. Patrick over Genesis 11:28.

De Chaldeeën breiden zich in de loop der eeuwen uit en vestigden zich eerst vanaf ca 878 v. Chr. in Zuid-Mesopotámië, in Babylonië. Ze namen die cultuur van Babel voor een deel over en kregen in 626 v.g.j. de macht in handen. Vandaar dat Babylonië later 'het land der Chaldeeën' genoemd werd. In Babylonië lag ook een grote Akkadische stad

Ur, onderscheiden van Ur in Noord-Mesopotamië want de zuidelijke stad Ur lag aan *deze* kant van de Eufraat. (Gezien vanuit de Sinai waar Mozes de situatie schetst) De Chaldeeën waren een Aramese stam, vandaar dat het Aramees de rijkstaal werd in het eerste wereldrijk op aarde. Het grootste deel van Daniël is in het Aramees (Syrisch, Dan. 2:4) geschreven.

23. Het vaderland van Abraham

Latere theologen beweren dat Abraham de Hebreeuwse taal overnam van de stammen die in Kanaän woonden. Ook gaat men er vanuit (zoals ook enkele oude theologen) dat Abraham uit de grote stad Ur in Zuid-Babylonië kwam. In plaats van uit Ur der Chaldeeën, in Mesopotamië, zoals de Schrift zegt. Beide steden worden Ur genoemd, dus moeten we iets zeggen ter opheldering. Oude heidense geschiedschrijvers spreken over de Chaldeeën die ten Noord-Westen van Assyrië, in Noord-Mesopotamië woonden. Het waren voor het merendeel tentbewoners die van strooptochten leefden. Zie Job 1:17. Zij bewoonden een stad die Ur heette. Thans heet dit stadje Urfa en het is gelegen zo'n 50 kilometer boven Haran, in het huidige Zuid-Turkije. Het wordt door de mohammedanen als de geboorteplaats van Abraham beschouwd.

De Heere Zelf noemt die plaats, ten tijde van Abraham: "*Ur der Chaldeeën*". Gen. 15:7. Het is het geboorteland van Abram en zijn broers Gen. 11:28. Joséfus zegt, dat de Chaldeeën nakomelingen zijn van Arfachsad, de zoon van Sem. Zij verspreidden zich in Mesopotamië, het Tweestromenland. In het Hebreeuws staat er eigenlijk *Aram-Naharajim*, dat betekent: Aram der (twee) stromen. Het omvat de landstreek tussen twee grote rivieren, de Eufraat en de Tigris. Abraham noemt dit uitdrukkelijk: "*mijn land*", Gen 24:4. Terah vertrekt uit dit land en gaat naar Haran in Paddan-Aram. Abraham en Nahor, gaan met hem mee. Vijf jaar later gaat Abraham naar Kanaän. (zie ook kaartje aan het eind van dit hoofdstuk). Op dat vertrek van Terah uit Mesopotamië zinspeelt Jozua in de tekst welke reeds is aangehaald, Joz. 24:2. Jozua zegt dat Terah aan *gene* zijde van de rivier woonde, dat wil zeggen, aan de *noord-oost* kant van de Eufraat. Ur in Babylonië lag echter aan *deze* zijde van de Eufraat, dat is de *westkant*. De Bijbel bedoelt met Mesopotamië altijd het noordelijk gebied tussen de Eufraat en de Tigris en dus niet het zuidelijk gelegen Babylonië. Zie o.a. 1 Kron. 19:6.

De schrijvers die de zaak nauwkeurig onderzocht hebben stemmen dat toe (zie b.v. Prof. dr. M. A. Beek, Tweestromenland 1960). Pas in Josefus' tijd gingen sommige Griekse schrijvers Mesopotamië uitstrekken tot de Perzische Golf. Dr. J. Owen en ook andere Engelse oudvaders plaatsen Ur der Chaldeeën in Mesopotamië, terwijl ze op de hoogte waren van het feit dat er nog een Ur in Babylonië lag.

(Owen over Hebreeën blz. 462 dl. I).

De stad Ur in Babylonië werd verwoest, eeuwen voordat de rondreizende Chaldeeën zich in Babel vestigden. Omstreeks 1200 à 1000 jaar voor Christus vestigden de Chaldeeën zich in Babel en in Assyrische steden. Dat blijkt uit Jesaja 23:13; "*Dat de Chaldeeën eertijds geen volk (=koninkrijk) waren, maar Assur heeft het gefundeerd*". De kanttekening zegt: "*De Chaldeeën die in de wildernissen in tenten plachten te wonen zijn door de Assyriërs vergaderd en in steden bij elkander gebracht*".

In 1964 werd een archief ontdekt van de oude stad Ebla, in Noord-West-Syrië. Op kleitabletten komt een inscriptie voor: Ur in het gebied van Haran. Urfa is de Aramese naam. In het stroomgebied van de Balikh, een zijrivier van de Eufraat, komen steden voor waar de namen van Abrahams familie in doorklinken. Er werden inscripties gevonden met Hebreeuwse namen, o.a. Eber, een koning, Abram, Michaël, Israël, David etc. Zelfs komen de namen voor van 5 steden die in dezelfde volgorde staan als

beschreven in Gen 14:2, Sodom, ect. De naam van God wordt uitgedrukt als JAH, de verkorte vorm van JHWH. Een andere schrijfwijze is EL een verkorte vorm van Eloach! Na bekendmaking van deze bijzondere vondst verbood de Syrische regering verdere publicatie. Zie: The Ebla tablets, door dr. Paolo Matthiae.

24. De Hebreëën

Toen Abraham Izak en Jacob in Kanaän woonden werden ze als *vreemdelingen* beschouwd, Gen. 37:1. Maar dat ze nakomelingen van Heber waren wist men maar al te goed. Zodra Jozef in Egypte kwam, was hij als zodanig kenbaar. Mevr. Potifar noemde Jozef niet voor niets: *de Hebreeuwse man*, Gen. 39:14, 17. En wat heel merkwaardig is, Jozef zegt tegen de schenker: *Ik ben diefelijk ontstolen uit het land der Hebreëën*, (Gen. 40:15). Een prachtige uitdrukking! De omgeving van Salem, waar Melchizédek koning was geweest, werd misschien zo genoemd.

De schenker noemt hem op zijn beurt: *een Hebreuws jongeling*, Gen. 41:12. Hoezeer de Hebreërs een eigen volksgroep waren blijkt ook uit de algemene scheiding die er lag tussen Egyptenaars en Hebreërs: de Egyptenaars mogen geen brood eten met de Hebreëën, Gen. 43:32. Toen ze zich als apart volk in Egypte ontwikkelden, sprak Faraö hen aan met *kinderen Israëls*, Exodus 1:9. Sifra en Pua, de vroedvrouwen, spraken tot Faraö over de Hebreëinnen vers 19.

In Gen. 10:21 staat over Sem: *Sem, de vader van alle kinderen van Heber*. Als men het toen over Hebreëën had, werden blijkbaar alle afstammelingen van Heber bedoeld. Later veranderde dat en bleven alleen de nakomelingen van Jakob die volksnaam voeren. Zie dit bij de profetie van Bileam: "De schepen van den oever van Chittim, die zullen Assur plagen, *zij zullen ook Heber plagen; en hij zal ook ten verderve zijn*", Num. 24:24.

25. Godsdienstig verval ná de spraakverwarring

Noach leefde 250 jaar na de spraakverwarring, Sem ruim 400 jaar en Heber ongeveer 430 jaar. Heber stierf toen Jakob ongeveer 20 jaar was. In de Hebreeuwse taal werden de godsdienstoefeningen, het offeren en het prediken, gehouden. De taal waarin wij God dienen, wordt niet zo lichtvaardig veranderd. Maar dat hield wel in dat de stammen en volkeren die geen Hebreuws spraken van de waarheid vervreemden na verloop van tijd. Ziet u nu het grote oordeel van de Babylonische spraakverwarring? De volken werden aan hun onkunde van God overgegeven en vervielen tot het heidendom.

Zelfs in de heilige linie kwam verval. Want Jozua zegt later in zijn afscheidsrede tot Israël: *"Over gene zijde van de rivier hebben uw vaders vanouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend."* Joz. 24:2.

26. De taal van Abraham

In het Bijbels handboek, wordt gesproken over: *Schriftsystemen en talen in de wereld van de Bijbel* Op blz. 175 en 176, wordt het volgende gesuggereerd:

"De taal van de binnentrekkende voorvaderen kennen wij niet. Het Oude Testament kenschetst de voorvaderen van Israël als Arameërs. Bij de belijdenis vermeldt in Deut. 26:5 zegt de Israëliet van latere generaties, dat zijn vader *een zwervende Arameeër was*. In dezelfde richting wijst ook de overlevering dat de familieleden van de aartsvaders Arameërs waren: in Genesis 31:47 is de naam die Laban aan Giléad geeft, duidelijk Aramees. Hijzelf wordt ook als Arameër aangeduid, Genesis 25:20; 31: 20. Hetzelfde geldt voor zijn vader Bethuël, Genesis 25:20; 28:5. Het land waar deze familie woont, wordt als Aram Naharayim aangeduid, Genesis 24:10, of als Paddan-Aram, Genesis

28:2, 5, 7. De meest voor de hand liggende conclusie lijkt te zijn dat de voorvaderen van het volk een vorm van Oud-Aramees hebben gesproken. Evenwel, ook in dien dit zo geweest is (uitgesloten is het allerminst) dan helpt dit gegeven ons uiterst weinig."

Heel jammer en onbegrijpelijk dat in de leerzame bijdrage, er helemaal aan voorbij wordt gegaan dat Jacob een andere taal sprak dan Laban. Hoewel Jacob 20 jaar in Paddan-Aram had gewoond, z'n moeder en twee vrouwen Aramees spraken, hield hij stug vast aan de Hebreeuwse taal. In Genesis 31:47 staat uitdrukkelijk dat Jacob een *Hebreeuwse* naam geeft aan het gedenkteken, namelijk *Gilead*, terwijl Laban een Aramese naam gaf. Wanneer wij de Bijbelse gegevens raadplegen, blijkt ***duidelijk dat de basis van de Hebreeuwse taal gesproken werd door Abraham***. Het is waar, wij missen een archeologisch bewijs ervan. Maar wij hebben ook geen archeologisch bewijs dat Abraham in Kanaän heeft gewoond. Moeten wij het daarom in twijfel trekken, totdat er scherf gevonden wordt met de naam Abraham erop, uit de achttiende eeuw voor de gangbare jaartelling?

Volgens de Joodse overlevering heeft de Heere de oorspronkelijke taal geleerd aan Abraham. Deze overlevering vinden we in het *Boek der Jubileeën*. Dit boek behandelt de geschiedenis van de Schepping tot de tijd van Mozes. Het boek is ingedeeld in perioden van $7 \times 7 = 49$ jaar. Elk jubileum is een periode van 49 jaar, en geen periode van het Jubeljaar van 50 jaren, zoals we uit de Bijbel kennen.

In Jubileeën 12:14 en 15 staat geschreven:

"En Terah verliet Ur der Chaldeeën, hij en zijn zonen, en ging op weg naar het land van de Libanon en het land van Canaän. En hij woonde in het land Haran. En Abram leefde in Haran, zijn vader, twee weken der jaren." [2x7=14 jaar]

Jubileum vervolgt met Abram, die in de nacht de sterrenhemel waarnam en daarna bad tot God om verlossing van de afgodische geesten die werkten in de Chaldeeën. Het antwoord wat de Heere aan Abram gaf luidt als volgt:

"En de Heere God zeide tot mij: Open zijn mond en zijn oren, opdat hij moge horen en spreken met zijn mond de taal welke aan hem zal geopenbaard worden. Want het werd niet meer door de mensen gesproken sinds de dagen van de verwoesting van Babel. En ik opende zijn mond en zijn oren en zijn lippen, en ik begon tot hem te spreken in het Hebreeuws, de oorspronkelijke taal.* En hij nam zijns vaders boek, hetwelk in het Hebreeuws was geschreven, en schreef hen over en begon het van toen af te leren. En Ik legde hem alle dingen uit, die hij niet begreep. En hij leerde hen gedurende de zes regenmaanden." Jubileeën 12:25-27.

* In andere afschriften staat: de taal van zijn familie/geslacht.

27. Nam Abraham de taal en het alfabet van de Feniciërs over?

Sommige moderne geleerden beweren dat Abraham zowel de taal, het alfabet en het schrifttype van de Feniciërs of andere stammen in Kanaän, overnam. De *veronderstelling* dat Abraham de taal van de Kanaänieten overnam is in de loop van jaren een *stelling* geworden. En de *stelling* uit de Schrift werd een *veronderstelling*. Gelukkig brengt de studie van de Dode Zeerollen een verandering in deze visie.

Abraham en Lot spraken Hebreeuws, zoals we gezien hebben. Lots nakomelingen, de Moabieten en de Ammonieten eveneens Gen. 19:37, 38. Uiteraard met tal van varianten in de loop der eeuwen. Dat is archeologisch te bewijzen uit de steen van koning Mesa, 2 Kon. 3:4 die gevonden is met het Hebreeuwse letterschrift. Een andere Hebreeuws sprekende stam was de stam der Edomieten. Het waren nakomelingen van Ezau. Ze vestigden zich in de tegenwoordige Negev woestijn. Hun taal en letterschrift is archeologisch te bewijzen uit de zogenaamde proto- Sinaïtische inscripties welke dateren van ong. 1600 voor de gangbare jaartelling.

De Feniciërs waren een kleine volksstam die zich in de tweede eeuw voor Christus aan de kust van het tegenwoordige Libanon vestigden. Er zijn geleerden die zeggen dat zij afkomstig waren uit de Negev woestijn. Volgens andere overlevering zijn ze afkomstig uit het uiterste zuiden van het schiereiland Arabië. (zie Jean Mazel, De Feniciërs, 1971). Zij noemden zichzelf de Rode Mannen, of in het Grieks: *Phoiniki*.

Nu, kunnen wij voorzichtig veronderstellen dat het een Edomietische stam was? Ja. Temeer omdat Edom en later de Feniciërs de Baäl vereerden, Gen. 36:38 en 1 Kon. 16:32 (Ezau en zijn land worden Edom = rood genoemd. En zijn nakomelingen; de Edomieten = de roden). De taal van de Feniciërs was oorspronkelijk Hebreeuws, al zijn er in de loop der eeuwen een aantal veranderingen in gekomen. Hun schrijfsysteem was praktisch hetzelfde als in Israël, wat uit de oude bronnen en de archeologie, overvloedig te bewijzen is. Het is ook overbekend dat de Grieken het alfabet voor het grootste deel van de Feniciërs hebben overgenomen.

Niet alleen de Hebreeuwse taal, maar ook het Hebreeuwse *alfabet* is een studie op zich waard. Dit alfabet was in Davids tijd bekend, want hij heeft Psalm 25 en Psalm 34 volgens het alfabet ingedeeld. Zou Mozes geschreven hebben zonder alfabet? Het Hebreeuwse alfabet heeft via het Grieks, als model gediend voor de meeste talen in de wereld.

28. Overgang van Hebreeuws naar Aramees

Het Hebreeuws bleef in Israël de spreektaal tot de tijd van de tempelverwoesting in 587 voor Christus. Na de terugkeer uit Babel spraken de Joden steeds meer het *Aramees*. Dat lag voor de hand. Aramees is afkomstig van Aram, een der zonen van Sem. Zijn nakomelingen bewoonden zo ongeveer het tegenwoordige Syrië. Overal waar in het Oude Testament *Syrië* staat, staat in de Hebreeuwse tekst: *Aram*. Jacob wordt in Deut. 26:5 ook een *Syriër* = *Arameër* genoemd, omdat hij er 20 jaar gewoond heeft, Rebekka en al zijn zonen er vandaan kwamen.

Nu, die Aramese taal werd ook gesproken door die rondreizende Chaldeeën die zich later in Babylonië vestigden. Ze werden er steeds machtiger. Tenslotte kregen ze de macht in handen. Nebukadnezar was van *Chaldeeuwse* afkomst. Daarom wordt hij een *Chaldeeër* genoemd, hoewel hij koning van Babel was, Ezra 5:12. Toen die Chaldeeërs de wereldheerschappij kregen, werd hun oorspronkelijk Aramese taal, de *wereldtaal*. We vinden dat duidelijk in Dan. 2:4, waar de koninklijke hovelingen Aramees spreken (de Statenvertalers vertalen het dus "*syrisch*"). Daniël gaat vanaf Dan. 2:4 in het Aramees schrijven, tot hoofdstuk 8. De Statenvertalers zeggen dat die taal ook *Chaldeeuwse* genoemd wordt.

De Aramese taal heeft veel overeenkomst met de Hebreeuwse taal. Men gebruikte wel een ander *lettertype*. De Joden gingen later dat lettertype ook gebruiken. Men noemt het: *Hebreeuws kwadraatschrift*.

Na Daniël volgde Ezra, die enkele Schriftgedeelten in de Aramese taal schreef. (Ezra 4:8-6 en Ezra 7:12-26). Dat dit nieuwe lettertype goede opgang maakte blijkt uit de *jota*, de kleinste letter uit het kwadraatschrift dus niet het *oude* Hebreeuwse letterschrift. De kennis van de Hebreeuwse taal ging na de terugkeer uit Babel erg achteruit. In Nehemia 12:24 staat van sommige kinderen: "*En zij konden geen Joods spreken, maar naar de taal eens iegelijken volks*". Waarom was dat zo erg? Omdat de Heilige Schrift in de Hebreeuwse taal was. En de eredienst in de tempel en in de synagogen was voor het voornaamste deel Hebreeuws. Volgens de overlevering werd de Schrift wel in het Aramees uitgelegd in de synagogen, maar onder de kinderen Israëls was een aantal mensen die het Hebreeuws niet meer konden verstaan. En zo vervreemdden ze van de Waarheid.

Toch bleef het Hebreeuws in tact. De Rabbijnen onderwezen in het Hebreeuws. Gebeden waren Hebreeuws. Tal van gevonden handschriften en inscripties. De Joodse literatuur uit de tijd van de Grieken en Romeinen waren Hebreeuws. De Dode-Zeerollen zijn voor 90% in Hebreeuws geschreven en ca. 10% Aramees. De normale spreektaal was in Juda vermoedelijk Hebreeuws doorspekt met Aramees; en in Galiléa was het precies andersom.

29. Conclusie: GOD SPRAK HEBREEUWS

Hoewel de bovenstaande *historische* gegevens geen afdoend bewijs leveren dat Hebreeuws de taal van Noach is geweest zowel voor als na de Spraakverwarring, mogen we ons verheugen dat er betere bewijzen zijn dat het *oorspronkelijk* Hebreeuws de taal van Noach, Heber en Abraham was en hoogst waarschijnlijk ook de taal van zijn voorgelacht, tot Adam toe. Namelijk deze: *de godsdienstige kernbegrippen, de namen en de basiswoorden van de Hebreeuwse taal van Adam af bleven hetzelfde.*

We hebben gezien dat hiervoor minstens drie Bijbelse bewijzen zijn:

1. De allerheiligste Naam JHWH.
2. De persoonsnamen.
3. De Godsopenbaring blijft dezelfde.

30. Stellingen over de Hebreeën

Zonder het onderwerp uitputtend te behandelen, en uitbreiding met correcties overlatend aan anderen, gaan we besluiten met de volle zekerheid:

1. *Het Hebreeuws is in de Synagogen levend gebleven, als spreektaal in Israël levend geworden, en het zal nooit meer uitsterven, want JHWH de EEUWIGE heeft Zijn Naam eraan verpand.*
2. *De Hebreeën zijn in de grote verdrukkingen tijdens de Diaspora blijven bestaan. Ze werden in de vreselijke Holocaust niet geheel vernietigd, en ze zullen zolang de wereld bestaat op de aarde leven, want JHWH heeft Zijn eeuwigdurend Verbond met hen opgericht.*
3. *Het Vaderland van de Hebreeën is weer tot Hebreeuwse bezitters overgegaan, het wordt ontwikkeld, bewoond en geeft zijn opbrengsten; en het zal hun eigendom blijven, zolang JHWH van de Hebreeën in de hemel woont.*
4. *De oneindige waarde van de Hebreeuwse Tenach is de Levensader van de Hebreeën, het is de Bron van Levend water voor een groot aantal volken geworden, en het zal een onuitsprekelijke heerlijke Waarde krijgen door YHWH als al de volken van de aarde zullen komen tot het Licht wat de Hebreeën zal opgaan.*

Geraadpleegde literatuur

- Biblia Hebraïca ad optimad editiones
Everardus van der Hooght
- De Apocriefe boeken Volgens Statenvertaling
- Bijbelverklaring van Patrick, Polus, Welsh, Doddridge, Gill
e. a. 17 delen. Amsterdam 1740
- Bijbelverklaring van M. Henry. J. H. Kok, Kampen
- Bijbelverklaring van K. A. Dächsel. Den Hertog, Utrecht
- Korte Verklaring van de Heilige Schrift. J. H. Kok, Kampen
- Bijbels handboek. J. H. Kok, Kampen
- Bijbelse encyclopedie. J. H. Kok, Kampen
- Christelijke encyclopedie. J. H. Kok, Kampen
- The Internat. Standard Bible encycl. 4 delen. Grand Rapids 1986
- The encyclopaedia of Islam. E. J. Brill, Leiden 1960-1986
- M. A. Beek Atlas van Tweestromenland; Amsterdam 1960
- J. H. Charlesworth The Old Testament Pseudepigrapha
- S. H. Horn Opgravingen bevestigen de Bijbel 1979
- Flavius Joséfus Al de werken Amsterdam 1722
- Dr. J. Gill Hebrew vowel points of the Antiquity of the
Hebrew Language
- L. Koehler and The Hebrew and Aramic Lexicon of the
W. Baumgarten Old Testament E. J. Brill, Leiden. 1994
- J. Levy Wörterbuch über die Talmudim und
Midraschim Berlin
- Jac. Leydekker Joodse en Christelijke oudheden 1732
- S. I. Mulder De vijf boeken van Mozes. Amsterdam 1871
- Jean Mazel De Feniciërs 1971
- P. Matthiae The Ebla tablets Torino 1977
- Chaim Pearl Wegwijs in het Jodendom, Amsterdam 1997
- M. Pearlman De Makkabeeën 1975
- J. Pimentel Hebreeuws-Nederlands woordenboek
- Dr. H. Prideaux Het Oude en Nieuwe Verbond aaneengeschakeld
in de geschiedenissen der Joden en der
aangrenzende volkeren, 2 delen, 1723
- A. M. Rehwinkel De Zondvloed in het licht van de Bijbel,
De geologie en de archeologie
- H. F. D. Sparks The Apocryphal Old Testament
I Bible (text, versions, etc.
The book of Jubilees, vertaald door
revised door C. Rabin. New York 1989
- R. H. Charles, De Pentateuch en de vijf rollen, opnieuw in
J. Vredenburg het Nederlands vertaald en verklaard. Amsterdam
- Dr. F. García Martínez en Uitgeverij Kok,
Dr. A. S. van der Woude. *De rollen van de dode zee*. Kampen, 1995.